

TARGETA DE PRESENTACIÓ

Em presento, que a mi no em passa com a en Leo, que és conegut arreu. A mi em coneixen la família, una colla d'amics, els professors i poca gent més, és a dir, que sóc un jove com la gran majoria. Bé, també em coneixen alguns rivals —sí, jugo al futbol— i, com és lògic, algun àrbitre que m'ha ensenyat alguna targeta, tot i que jo sempre miro de ser bon minyó.

Em dic Adrià —així se m'adreça la família—, mentre que, per algun motiu que no encerto a endevinar, quan em vesteixo de curt m'anomenen pel cognom, Rojas. El primer àrbitre que em va expulsar va dir: «*Rojas, a la calle, y que sepas que si sigues así vas a ver muchas tarjetas con el nombre de tu apellido*». Com que m'agrada molt jugar i no perdre'm cap partit i també perquè crec que el futbol no és un combat de boxa, haig de dir que només m'han expulsat dues vegades: la primera em vaig passar, ho reconec, donant records a la mare de l'àrbitre, i la segona, per una sortida en què no vaig tenir més remei que fer caure dins de l'àrea el davanter contrari. Exacte: jugo de porter.

Ja he escrit que tot això ho he fet de matinada, i afegeixo: al llarg del curs passat. A casa estudio, sopo, comparteixo una estona amb la família i, després, cap a l'habitació: lloc de

lectura, internet, WhatsApps i, recentment, refugi d'aspirant a escriptor.

A casa no som gaire de veure la tele. De vegades, em trobo fora de joc quan a l'institut els companys comenten els esdeveniments dels programes amb més audiència, en general programes de gent tancada voluntàriament en una casa on sembla que competeixen per veure qui és el més brut, imbècil i cretí i també qui destaca en altres peculiaritats no gens esportives. Reconec que ho he intentat, que darrerament m'he assegut al sofà amb la intenció d'interessar-me per un programa de cuina en què tothom s'estressa per demostrar que sap una pila de receptes i tècniques culinàries. Jo, com a espectador, no he superat la prova. Per a mi, ha estat un «Masterxof». A mi, el que m'agrada són els anuncis, tot i que els blocs publicitaris resulten insuportables de tan llargs que són, però almenys molts anuncis desborden creativitat.

Com deia, a casa no som gaire de tele, però ens agrada el futbol, i quan hi ha un bon partit de Lliga, Copa i, sobretot, Champions, llavors sí que som consumidors de tele. I, si el partit és del Barça, té lloc el fenomen pizza, és a dir, reunió familiar.

Aniré a pams per explicar-ho. Fa uns quants anys, quan els partits eren en obert, cadascú veia el partit a casa seva, però des que en Leo va debutar, la cosa va anar canviant. La família ens trucàvem per acordar on veuríem el partit, ja que tots volíem compartir plegats les genialitats d'aquest jugador. Després, el futbol es va convertir en un negoci per a les cadenes de pagament i, és clar, això va ser un problema. En una

reunió familiar, vam decidir pagar entre tots l'abonament del canal privat i vam fer un sorteig per decidir a quina llar s'instal·lava l'aparell. Tot i que la sort va recaure en el tiet Jordi, que és del Reial Madrid, el meu pare va fer una proposta que tothom va acceptar: l'aparell s'instal·laria a casa dels avis Narcís i Montserrat. Vull aclarir dues coses: els meus pares i jo fa cinc anys que vivim a casa seva, dels avis, per motius econòmics. La mare es va quedar a l'atur i damunt del pare també va caure el pes de la crisi: tot i que mai no ha perdut la feina, el sou no arriba per pagar el pis on els pares van anar a viure quan es van casar i on jo vaig passar els primers onze anys de la meva vida. Al tiet Jordi, que com ja he dit va acabar acceptant la idea del pare, d'entrada no li va semblar bé:

—Sí, home —va protestar—, dius a casa dels avis, però qui viu amb ells sou vosaltres.

I tenia raó.

Finalment, tothom va veure amb bons ulls que una reunió familiar a casa dels avis es convertís en un fet fantàstic.

—Sense necessitat d'haver d'esperar al Nadal —va bromejar la meva mare.

—A veure si, amb tants canals, els avis es faran un embolic —va afegir la tieta Rosa.

—Impossible —vaig fer jo—. Els avis mai no toquen el comandament a distància, com si fos un estri perillós; ells només miren el temps, sigui al canal que sigui... Són al·lèrgics al comandament a distància.

Hi va haver rialles, i l'acord es va signar amb la complicitat de tots.

Abans d'un partit, sempre fem petar la xerrada; d'aquesta manera, ens hem assabentat, per exemple, que la meva cosina, la Mònica, surt amb un noi.

—Li he dit que ara es distraurà dels estudis de teatre —va explicar la tieta Rosa, la seva mare.

—Mentre sigui un bon noi —va comentar la iaia—. Jo, a la seva edat, ja estava ben casada.

—Mentre sigui del Barça. Mònica, és del Barça el teu xicot? —va preguntar el meu pare.

—I un be negre. O és dels meus o mai no en reconeixeré els néts! —va fer el tiet merengue.

—Que està embarassada, la Mònica? —va preguntar la iaia.

—No... o no m'ho han dit. Com que sempre sóc l'últim a saber les novetats. Rosa, la Mònica ens farà avis?

—Què t'empatolles, Jordi? —va renyar-lo la tieta des de la cuina.

—Filla, estàs embarassada?

—La nena és al bany!

—La meva neboda mai no sortiria amb un del Madrid —va afirmar el meu pare.

Vaig trobar-me la Mònica al passadís abans que no la veiessin els altres.

—Vés amb compte. Mentre feies pipí, has estat el tema de conversa.

—Jo? Què diuen de mi?

Tres passes més tard...

—Nena, et trobes bé? No deus pas estar marejada? —va preguntar el tiet.

—Estic perfectament!

—Segur?

—Pare, com vols que t'ho digui?

—Força Barça! —va exclamar el pare, tan bon punt va veure les imatges de l'escalfament i va escoltar els comentaristes del partit.

—Visca el Barça! —va cridar la Mònica.

—Nena —va deixar-li anar el tiet Jordi—, ja m'he empassat que siguis del Barça, però segur que aquest noi amb qui surts és del Madrid... O no?

—En Gardelo... del Madrid? És del Boca Juniors i d'en Messi. On jugarà en Messi, ell anirà a favor d'aquest equip.

—De Boca? Gardelo?

—És argentí, pare...

El meu pare va riure i el tiet va fer ganyotes.

—Argentí? Com és que no m'ho havies dit, Rosa?

—Què és el que no t'he dit? —va preguntar la tieta quan va entrar a la sala d'estar i menjador amb unes pizzes.

—En Gardelo és argentí!

—Com en Messi...

—I en Gardel —va dir l'avi, que va aprofitar per cantar «*Caminito que el tiempo ha borrado*» d'aquell famós tango, mentre mirava l'àvia i li somreia.

—Voleu deixar de parlar de les meves coses? —va demanar la Mònica.

Va sonar l'himne i els jugadors van sortir al camp.

—Avui no rascareu bola —va pronosticar el tiet per fotre.

—Guanyem amb *hat-trick* de Messi. M’hi jugo les pizzes! —s’hi va tornar el pare.

—Ni ho somiïs, ja n’estic fart, de pagar les pizzes per culpa d’aquest.

El tiet va fer bé de no acceptar la juguesca. El 10 del Barça va marcar tres gols, la qual cosa va significar que, com moltes altres vegades, es convertís en un gran dinamitzador d’abraçades familiars. Mentre en Messi s’adreçava al cel i dedicava el gol —sempre ho fa després de rebre les abraçades dels companys—, a casa ho celebràvem —excepte el tiet— amb abraçades col·lectives saltant del sofà i cridant tots «Gol!», com els locutors de la ràdio.

—Jordi, hauries de participar en la festa; pensa que les abraçades són com les vitamines —li va agradar dir a la iaia.

—Quan la resta de la família m’abraci a mi després de cada gol d’en Ronaldo —va respondre resignat el tiet.

—Però, quan reconeixeràs que és únic? —va preguntar la Mònica.

—Ho reconec perquè m’ho demana la meva filla: és únic. Es van sentir aplaudiments i rialles.

Aquell dia vaig enxampar els pares a la cuina parlant de la Mònica tot aprofitant la mitja part del partit.

—Què li regalem, a la Mònica? —va preguntar la mare.

—Tu manegues l’economia, Montse.

—La nena fa divuit anys.

—Així doncs, ja no és una nena.

—Vols fer broma o parlem del regal?

—Si té de tot! Pregunta a la Rosa què li pot fer il·lusió. Li donem diners?

—Cesc, els diners són d'allò més originals, oi? Au, ho comentem després del partit!

La Mònica i jo ens portem dos anys exactes. Vam néixer tots dos el dos de maig. A mi no em preocupa el regal, encara que reconec que, des de fa temps, tinc una il·lusió, una il·lusió molt personal que té relació amb el futbol i en Leo Messi. I no, no es tracta d'aconseguir una samarreta signada per ell.